

Εργατικό λαϊκό μαχητικό μέτωπο ανατροπής

29.10.14

ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΛΑΙΚΟ ΜΑΧΗΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ, ΓΙΑ ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΥΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Παρά την εντεινόμενη φθορά της και την αβυσσαλέα αντίθεση της με το λαό, η επίθεση της κυβέρνησης του κεφαλαίου, ΝΔ - ΠΑΣΟΚ- Ε.Ε εναντίον της εργατικής τάξης και των εργαζομένων, είναι αμείωτη και εντείνεται σε όλα τα επίπεδα. Από την πολιτική συντριβής του εργατικού κινήματος, την πολιτική παρανομοποίησης και γενικευμένης επιστράτευσης των απεργιών, τις κανιβαλικές αλλαγές στο ασφαλιστικό και τις νέες μειώσεις σε συντάξεις και μισθούς που προωθεί ο Βρούτσης μέχρι τις απολύσεις του Μητσοτάκη, τις ιδιωτικοποιήσεις και την παραπέρα διάλυση στην υγεία και παιδεία, αυτή η Κυβέρνηση θα νομοθετεί σε βάρος των εργαζομένων μέχρι την τελευταία μέρα της εξουσίας της.

Οι 400 και περισσότεροι μνημονιακοί νόμοι που ψηφίστηκαν διαμορφώνουν μια καινούργια πραγματικότητα για τους εργαζομένους που σχετίζεται με τις διαρθρωτικές αλλαγές στην λειτουργία και ανάπτυξη του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Η μεγάλη μείωση των μισθών, των συντάξεων, το 1,5 εκατομμύριο άνεργοι, οι φτωχοί, οι τεράστιες ανατροπές στις εργασιακές σχέσεις, η ληστρική και άδικη, αντιλαϊκή φορολογία, η πλήρης αποδιάρθρωση των όρων αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης, όλα αυτά συντελούν στο να βαθαίνει η τάση υποταγής στις συνειδήσεις των εργαζόμενων που θα σηματοδοτήσει και τη βαθύτερη κυριαρχία του κεφαλαίου.

Το παραπάνω τοπίο συνιστά μια νέα πραγματικότητα η οποία χαρακτηρίζεται και από την παραπέρα οπισθοχώρηση του εργατικού κινήματος που παρά τα τελευταία αγωνιστικά σκιρτήματα στο δημόσιο (αξιολόγηση, καθαρίστριες υπουργείου οικονομικών, ψυχική υγεία κλπ) αλλά και στον ιδιωτικό τομέα με μικρούς η μεγάλους αγώνες(εμποροϋπάλληλοι για Κυριακή, αεροδρόμιο, Ιανός κλπ) και ενώ εμπεριέχει εντός του και αντικειμενικά, νέες δυνατότητες αδυνατεί υποκειμενικά να βάλει την σφραγίδα του και να απαντήσει στα πολιτικά ερωτήματα της εποχής, όπως έκανε στα πρώτα χρόνια του ξεσπάσματος της οικονομικής κρίσης. Τότε που οι απεργίες, τα συλλαλητήρια, οι καταλήψεις έβαλαν σφραγίδα στις πολιτικές εξελίξεις, οδήγησαν στην πτώση τριών κυβερνήσεων, γεννώντας ελπίδες (ιδιαίτερα με τις καταλήψεις των πλατειών αλλά και μικρού τύπου εξεγέρσεις όπως αυτές στις παρελάσεις του 2011) ότι η ανατροπή θα ήταν πρώτα από όλα υπόθεση των ίδιων εργαζομένων. Με αυτόν τον ριζοσπαστισμό που διαμορφώθηκε σε πλατιά τμήματα εργαζομένων και στις πρωτοπορίες του επικοινωνήσε και μετασχημάτισε τελικά ρεφορμιστικά, η πολιτική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ ενώ η αντικαπιταλιστική Αριστερά, παρότι προσπάθησε, δεν μπόρεσε να θέσει μια άλλη συνολική πολιτική πρόταση με μαζική επίδραση, που θα απαντούσε με εργατικούς ταξικούς όρους στο καθολική αίτημα της ανατροπής αυτής της κατάστασης - που είχαν επιβάλει Ε.Ε., Δ.Ν.Τ., Συγκυβέρνηση - με στόχο την αντικαπιταλιστική ανατροπή.

Σήμερα, κάτω από το βάρος των δυσμενών συσχετισμών στο εργατικό κίνημα, τον κίνδυνο οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής ανατρεπτικής αριστεράς να υποχωρήσουν ακόμα περισσότερο, τόσο σε πολιτικό επίπεδο όσο και σε κινηματικό, αυτό που προέχει είναι η επαναδιατύπωση μιας άλλης πρότασης στο εργατικό κίνημα, η οποία να μπορεί να απαντά στις άμεσες ανάγκες των εργαζομένων και ταυτόχρονα να συνδέεται και να γονιμοποιείται από το πρόγραμμα ενός πολιτικού

μετώπου και της επαναστατικής πρωτοπορίας. Χρειάζεται ένας ολοκληρωμένος –υπό νέους όρους– ανασχεδιασμός, που το εργατικό κίνημα και οι πρωτοπορίες του με τόλμη πραγματοποιούσαν στο παρελθόν σε καιρούς οπισθοχώρησης. **Μια νέας εργατικής λαϊκής αντεπίθεσης που το βασικό της περιεχόμενο συμπυκνώνεται στο βαθιά ταξικό και τραγικά επίκαιρο σύνθημα στις μέρες μας «δουλειά-ψωμί-παιδεία ελευθερία.»**

Το πολύμορφο, αλλά πολιτικά ενιαίο αυτό εργατικό μέτωπο αγώνα θα αγωνίζεται όχι μόνο για την αποκατάσταση των χαμένων εισοδημάτων των εργαζόμενων αλλά θα προβάλλει μαχητικά ως άμεσους στόχους την μείωση των όρων εργασίας ως μέτρο που θα καταπολεμά την ανεργία, θα διεκδικήσει τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις συνδικαλιστικές ελευθερίες, που συμπυκνώνονται στην ελεύθερη συνδικαλιστική δράση στους τόπους δουλειάς, που σήμερα καταπατώνται και απειλούνται ακόμα και με σχεδόν ολική έκλειψη με την αλλαγή του εργατικού νόμου. Σταθερή επιδίωξη και προοπτική αυτής της επιθετικής άμυνας του Εργατικού Κινήματος αντικειμενικά θα είναι η υπέρβαση του συστήματος, η αντικαπιταλιστική διέξοδος.

Η κατάσταση στην οποία βρίσκεται σήμερα το εργατικό κίνημα, η ίδια η πραγματικότητα, αναδεικνύουν σε ζήτημα πρώτης γραμμής το καθήκον της ανασυγκρότησης του, ως βασικής προϋπόθεσης για να ανέβει το επίπεδο συνείδησης, οργάνωσης και πάλης της εργατικής τάξης στο ύψος των σύγχρονων απαιτήσεων της ταξικής πάλης. Να πείθονται οι εργαζόμενοι για την αναγκαιότητα ενός άλλου δρόμου υπέρβασης της κρίσης, με κριτήριο τις ανάγκες του λαού, σε αντιπαράθεση με την ΕΕ, τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Σε αυτήν την κατεύθυνση πρέπει να δυναμώνει η παρέμβαση του αντικαπιταλιστικού μετώπου πάλης, που θα συνδυάζει την αποτελεσματική συνολική αντιπαράθεση στην επιθετική στρατηγική του κεφαλαίου, με το πρόγραμμα και στόχους για την ικανοποίηση των σύγχρονων αναγκών των εργαζομένων, και ταυτόχρονα τη συσπείρωση και προετοιμασία δυνάμεων για μια άλλη πορεία, αυτή της αριστερής μαχητικής συμμαχίας για την ανατροπή, για ριζικές αλλαγές σε όλα τα επίπεδα αλλά και στο επίπεδο της εξουσίας.

Ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος δεν είναι η απλή αλλαγή συσχετισμών που πρεσβεύει ο ΣΥΡΙΖΑ, ούτε αυτή του κομματικού συνδικαλισμού του ΠΑΜΕ. Αλλά και ούτε οι λογικές που θέτουν ως προϋπόθεση για κοινή αγωνιστική πορεία των ταξικών δυνάμεων με τις δυνάμεις του αγώνα τη συμφωνία, και μάλιστα από τα πάνω και από τα πριν, με το σύνολο του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και τη στόχευση του πόλου μιας άλλης Αριστεράς. Καμιά σκοπιμότητα δεν μπορεί να δικαιολογήσει και σε τίποτα δεν ωφελεί την ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος η αγωνιστική απραξία του ΕΚΑ, όπου πλειοψηφούν ταξικές και αγωνιστικές δυνάμεις της Αριστεράς. Το γεγονός ότι ένα χρόνο τώρα δεν μπορεί να σχηματιστεί προεδρείο στην ΑΔΕΔΥ, τη στιγμή μάλιστα που προωθείται το εργασιακό ξεχαρβάλωμα του δημοσίου τομέα συμβάλλει στον παραπέρα εκφυλισμό του συνδικαλιστικού κινήματος με ευθύνη και των συνδικαλιστικών παρατάξεων της αριστεράς. Αυτή η κατάσταση είναι μια ακόμη ουσιαστική αιτία, για το ότι οι απεργίες που εξαγγέλλονται παραμένουν χωρίς απεργούς και τα συλλαλητήρια με λίγους διαδηλωτές. Οι διαδικασίες αυτές είναι αναγκαίες και δεν πρέπει να υποτιμούνται, εάν και όταν συνδέονται με τις προσπάθειες ανεξάρτητου συντονισμού των ταξικών αγωνιστικών εργατικών σωματείων και δυνάμεων, τις οποίες δεν πρέπει να υποκαθιστούν.

Η εμπειρία της πορείας του Συντονισμού Πρωτοβάθμιων Σωματείων είναι ενδεικτική. Η μοναδική ίσως προσπάθεια που είχε σπέρματα για μια άλλη πορεία του εργατικού κινήματος με την δημιουργία ενός ρεύματος ταξικής αναφοράς ικανού να εξουδετερώσει τον υποταγμένο συνδικαλισμό των Παναγόπουλου και σια, υπερβαίνοντας ταυτόχρονα την ανεπάρκεια και αναποτελεσματικότητα του κομματικού συνδικαλισμού του ΠΑΜΕ, ουσιαστικά υπονομεύτηκε από τις δυνάμεις που τη συγκρότησαν. Ο Συντονισμός εγκαταλείφθηκε από το αριστερό κομμάτι των δυνάμεων του ΣΥΡΙΖΑ αξιοποιώντας και τις φετιχιστικές θέσεις ενός τμήματος της αντικαπιταλιστικής αριστεράς για

«συντονισμό των αποφασισμένων που θέλουν απεργία διαρκείας», άλλα και την μόλις αποκρυπτόμενη εχθρότητα των ίδιων, στην συμμετοχή δυνάμεων της ριζοσπαστικής πτέρυγας του ΣΥΡΙΖΑ. Αυτό δείχνει ότι οι δυνάμεις αυτές έχουν θολή αντίληψη, για το αν τμήματα του μαχητικού ρεφορμισμού μπορούν να συμμετέχουν σε μετωπικές προσπάθειες του εργατικού κινήματος. Για τον ΣΥΡΙΖΑ φυσικά η αποχώρησή του δεν είχε κανένα κόστος. Αντίθετα για την αντικαπιταλιστική Αριστερά, η έλλειψη μιας εργατικής ταξικής μετωπικής συσπείρωσης σωματείων είναι εμφανής. Σε κάθε περίπτωση βέβαια, στη δυσάρεστη αυτή εξέλιξη έπαιξε ρόλο και η συνολικότερη υποχώρηση που υπήρξε στους αγώνες, καθώς και η γενικότερη εκλογική αναμονή που έχει περάσει όχι μόνο σε πλατιά τμήματα εργαζομένων άλλα και στις ίδιες τις πρωτοπορίες, παρά τα φωτεινά παραδείγματα που υπήρξαν. Σε αυτό ακόμα συνέβαλαν και οι ενδογενείς αδυναμίες του Συντονισμού, οι δυσλειτουργίες και η απομαζικοποίηση των σωματείων, η μικρή συμμετοχή των «κάτω» στις διαδικασίες και η υποκατάσταση των λειτουργιών του καθώς και της βάσης των σωματείων του, από τις συνεννοήσεις κομματικών «κορυφών», που είναι αναγκαίες μεν, αλλά ποτέ ως υποκατάστατο της αυθεντικής και σχετικά ανεξάρτητης εργατικής δράσης και οργάνωσης.

Από την παραπάνω κατάσταση, σε συνδυασμό με την απραξία του ΕΚΑ στην οποία πλειοψηφεί η Αριστερά στο σύνολο της, αυτό που εισπράττουν οι εργαζόμενοι στους τόπους δουλειάς είναι ότι οι πολιτικές και συνδικαλιστικές πρωτοπορίες της αριστεράς, η ψυχή του κόσμου του αγώνα, είναι ανίκανες να ανταποκριθούν στην μια και μοναδική απαίτηση που όλοι μιλούν για αυτήν, **το ενιαίο εργατικό και λαϊκό μέτωπο**, και το οποίο περιγράφεται με σαφήνεια στην πρόταση των 11 για την **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΛΑΪΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ**. Όσο όμως αυτό δεν συγκροτείται καμιά προσπάθεια για μια πραγματική ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος δεν έχει ελπίδα παρά τις όποιες προθέσεις.

ΜΕ ΠΟΙΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ.

Η ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος και η αλλαγή των συσχετισμών του, απαιτεί πρώτα απ' όλα σαφήνεια στο τι περιεχόμενο θα έχει, ποια πολιτικά, εργατικά αιτήματα άμυνας και αντεπίθεσης θα προβάλλει, που θα συσπειρωθεί καταρχήν το πρωτοπόρο κομμάτι του αγώνα. Οι εργαζόμενοι κατανοούν όλο και περισσότερο ότι η σημασία των αμέσων οικονομικών αιτημάτων δεν αρκεί αν αυτά δεν συνδυάζονται με την πολιτική προοπτική των αγώνων. Συνεπώς γίνεται όλο και πιο καθαρό σε πλατιά τμήματα των εργαζομένων ότι οι αγώνες για να αποκτήσουν δυναμική και να δημιουργήσουν ρήγματα στο κατεστημένο πρέπει να συνδέονται με άμεσα πολιτικά προτάγματα, όπως αυτό της ανατροπής της κυβέρνησης αλλά και προτάγματα που χειραφετούν παραπέρα τους εργαζόμενους, (Ε.Ε, ευρώ, χρέος κλπ).

Να συγκεντρώσουμε, να ενώσουμε, να εμπνεύσουμε και να μετασχηματίσουμε, με μαζικούς όρους, εκείνο το πρωτοπόρο εργατικό κομμάτι που κατανοεί ότι χρειάζεται μια ριζική, ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, μακριά από τον υποταγμένο συνδικαλισμό και τον συνδικαλισμό της ταξικής συμφιλίωσης Αυτό θα γίνει μέσα από την ενίσχυση πρωτοβουλιών που θα συντονίζουν και θα ενοποιούν τις αντιστάσεις, μέσα από συντονισμούς και κοινούς αγώνες που θα μετουσιώνονται σε μια άλλου τύπου οργάνωση των συνδικάτων η οποία θα πατάει στον συνδικαλισμό των κάτω. Με την αναζωογόνηση των υπαρκτών συνδικάτων, με νέο περιεχόμενο και άλλη λειτουργία, συνελεύσεις με άμεση εκπροσώπηση. Με την δημιουργία νέων σωματείων, με την ανατροπή των διαχωρισμών σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, με ενοποίηση συνδικάτων σε κοινό εργασιακό χώρο ή κλάδο.

Το νέο περιεχόμενο πάλης των εργατικών αγώνων θα πρέπει να συνδυάζει τις αμυντικές με τις επιθετικές διεκδικήσεις για όλα τα βασικά ζητήματα που καθορίζουν την οικονομική, κοινωνική και πολιτική θέση των εργαζομένων. Για το μισθό, τις εργασιακές σχέσεις, το χρόνο εργασίας, την ασφάλιση, την υγεία, τις ιδιωτικοποιήσεις, τη δημοκρατία, τον πολιτισμό, την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Σήμερα ακόμα και αιτήματα που έχουν να κάνουν με το ύψος του μισθού παίρνουν αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο εφόσον βρίσκονται στον αντίποδα των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων αλλά και της συνολικής στρατηγικής του κεφαλαίου. **Υπό αυτή την έννοια η προβολή των συγκεκριμένων αιτημάτων έχει βαθύ ταξικό και αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο, ενώ ταυτόχρονα γίνονται αντιληπτά σαν κατανοητοί άμεσοι στόχοι κινητοποίησης και των πιο καθυστερημένων τμημάτων της τάξης. Είναι κρίκοι που μπορούν να ανεβάσουν την ταξική συνείδηση και να συνθέτουν το ενιαίο αντικαπιταλιστικό μέτωπο. Με την ίδια έννοια που το σύνθημα του Λένιν για ψωμί-γη-ειρήνη, ήταν αταξικό γενικά, αλλά τη συγκεκριμένη στιγμή συγκρούσαν άμεσα με το σύστημα εξουσίας, το οποίο δεν ήταν σε θέση να δώσει ούτε ψωμί, ούτε γη ούτε ειρήνη, και οδηγούσε μεγάλες μάζες στη συνειδητή πάλη.**

ΣΤΑΘΕΡΟΣ ΚΑΙ ΜΟΝΙΜΟΣ ΣΤΟΧΟΣ Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟΥ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΟΥ.

Φυσικά δεν μπορούμε να επαναλάβουμε το εγχείρημα του συντονισμού πρωτοβάθμιων σωματείων με τους ίδιους όρους. Θα πρέπει να ξεκινήσει άμεσα μια καινούρια προσπάθεια διαλόγου και δράσης, με στόχο μια νέα ανεξάρτητη αγωνιστική συσπείρωση των σωματείων εκείνων που συμφωνούν στην αναγκαιότητα της ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος, ανασυγκρότηση σε περιεχόμενο, μορφές αγώνα και δομή, σε διαχωρισμό από την πολιτική του κομματικού και γραφειοκρατικού συνδικαλισμού των ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ. Αυτή η νέα, με μαζικούς όρους, συσπείρωση των σωματείων θα έχει σαν περιεχόμενο ένα πρόγραμμα των διεκδικήσεων αποφασισμένο από τους ίδιους τους εργαζόμενους και όχι από την όποια κομματική επιτροπή, για το μισθό, το χρόνο εργασίας, τις εργασιακές σχέσεις και το εισόδημα των εργαζομένων. Η νέα αυτή προσπάθεια απευθύνεται καταρχήν στα σωματεία που την πλειοψηφία την έχουν ταξικές δυνάμεις και φυσικά στα σωματεία που είναι στο ΠΑΜΕ. Στη κατεύθυνση αυτή δεν πρέπει να αποκλείονται πρωτοβουλίες και προς σωματεία που δεν έχουν καθαρό ταξικό πρόσημο, σε μια κατεύθυνση απεγκλωβισμού δυνάμεων από την συνδικαλιστική γραφειοκρατία, όχι φυσικά με όρους συναλλαγής αλλά στην βάση αγωνιστικών ταξικών πλαισίων. Μια πρώτη και επείγουσα αφορμή για το ξεκίνημα αυτής της προσπάθειας είναι η εκκίνηση της συσπείρωσης σωματείων για τη ματαίωση ειδικά του σχεδιαζόμενου, νέου αντισυνδικαλιστικού αντιδημοκρατικού νόμου και του λοκ άουτ, από τη σκοπιά, όχι στενά της υπεράσπισης του ν. 1204 του 1984, αλλά των νέων εργατικών αναγκών και δικαιωμάτων.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΤΑΞΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Στη βάση όλων των παραπάνω, ήρθε η ώρα για μια πανελλαδική, πολιτικοσυνδικαλιστική **ΤΑΞΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΚΑΙ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ**. Μια Κίνηση που θα είναι ανεξάρτητη από την αστική πολιτική και τις παρατάξεις της στο εργατικό κίνημα (ΔΑΚΕ, νέες μορφές), αλλά και με τις αριστερές εργατικές «παρατάξεις» που αναπαράγουν τη γραφειοκρατική ιεραρχική αντίληψη «κόμμα - παράταξη - συνδικάτο» (ΠΑΜΕ, ΜΕΤΑ κ.α.), μια πραγματική αγωνιστική ταξική ενότητα «φυσικών προσώπων» εργατών και εργαζομένων, αντίστοιχης των μεγάλων αναγκών αλλά και των μεγάλων δυνατοτήτων για ένα πρωτοπόρο εργατικό κίνημα της εποχής μας, που θα συγκροτηθεί στη βάση ενός Προγράμματος για τα εργατικά δικαιώματα της εποχής μας, στην κατεύθυνση της απόκρουσης και ανατροπής της επίθεσης, στην προοπτική της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Μια τέτοια Κίνηση θα παρεμβαίνει σε όλα τα όργανα και τις μορφές του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, θα είναι ο βασικός μοχλός για την ταξική ανασυγκρότηση και το μετασχηματισμό τους, σεβόμενη την αυτοτέλειά τους και τον ρόλο τους στην οργάνωση του οικονομικού και πολιτικού αγώνα της τάξης. Θα συσπειρώνει εργάτες από τις αντικαπιταλιστικές πολιτικές οργανώσεις και δυνάμεις, ευρύτερα, ανεξάρτητους πρωτοπόρους αγωνιστές και νεολαίους, αλλά και ριζοσπάστες διανοούμενους.

Η δημιουργία της θα δώσει δύναμη στα ταξικά και αγωνιστικά σωματεία και στο συντονισμό τους,

θα βοηθήσει στην παρέμβαση των ταξικών αντικαπιταλιστικών δυνάμεων σε ομοσπονδίες και Εργατικά Κέντρα και στην πανελλαδική ενοποίησή τους. Θα συντονίσει την παρέμβασή τους στους αγώνες που ξεσπούν. Θα συμβάλει στον πολλαπλασιασμό, στην ενότητα και στον πολιτικό προσανατολισμό των εργατικών συσπειρώσεων. Μια τέτοια Πανελλαδική Κίνηση θα δώσει νέα ώθηση στις πολιτικοσυνδικαλιστικές ταξικές συσπειρώσεις στα σωματεία και τους κλάδους, ειδικά στον ιδιωτικό τομέα, για να αποκτούν μαζικά χαρακτηριστικά, να κατακτούν την πλειοψηφία των εργατών, να ενοποιούνται μέσα από την αναγκαία πολυμορφία τους. **Σε αυτή την προσπάθεια μπορεί και επιβάλλεται να βοηθήσει η δεκάχρονη εμπειρία της Πρωτοβουλίας για μια Πανελλαδική Ανεξάρτητη Εργατική Κίνηση που έχει δώσει δείγματα γραφής από το 2005.** Να συμβάλουν πρωτοπόροι αγωνιστές από τις εργατικές συσπειρώσεις και σχήματα, οι εργατικές δυνάμεις του NAP και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Μεγάλη ώθηση μπορεί να δώσει η ίδια η συγκρότηση και οι εργατικές δυνάμεις της Αριστερής Μαχητικής Συμμαχίας Ανατροπής.

ΓΙΑ ΝΕΑ ΠΟΙΟΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΑΝΑΦΟΡΑΣ ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ.

Οι δυνάμεις κομμουνιστικής αναφοράς με την πρωτοπόρα δράση και συμμετοχή τους στα δυο παραπάνω κομβικά μέτωπα για την πορεία του εργατικού κινήματος, θα πρέπει να παρεμβαίνουν στην ταξική πάλη προβάλλοντας ένα πολιτικό πλαίσιο το οποίο θα στοχεύει στην διεύρυνση της ταξικής συνείδησης, ώστε οι εργαζόμενοι να κατανοούν με την ίδια τους την πείρα τον καπιταλισμό σαν την βασική αιτία των προβλημάτων τους. Παρεμβαίνοντας στην πάλη που αναπτύσσουν τα εργατολαϊκά μέτωπα είναι φανερό ότι οι δυνάμεις κομμουνιστικής αναφοράς και προοπτικής επιδιώκουν να κερδίσουν τους πιο συνειδητοποιημένους εργάτες στο επαναστατικό πρόγραμμα και στην επαναστατική πολιτική, μέσα από ένα άμεσο πολιτικό πρόγραμμα, όπως αυτό προτείνεται με την **ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ**. Για την επίτευξη αυτού του στόχου, πέρα από τη γενική πολιτική ζύμωση, θα πρέπει να αναδεικνύουμε εκείνα τα πολιτικά πλαίσια που θα έρχονται σε σύγκρουση με την κερδοφορία του κεφαλαίου, την Ε.Ε, αναδεικνύοντας παράλληλα τα όρια του καπιταλιστικού συστήματος, συνδέοντας τα παραπέρα με την προοπτική της κατάργησης της εκμετάλλευσης με τα ίδια την απελευθερωτική αποστολή της εργατικής τάξης. Στη νέα, ασταθή κατάσταση που θα δημιουργηθεί, το κύριο είναι να έχει οικοδομηθεί ένα νέο, οργανωμένο ταξικό εργατικό κίνημα και παλλαϊκό μέτωπο. Αυτό το κίνημα και μέτωπο ανατροπής, με βάση την ταξική ανεξαρτησία του, θα προωθεί και θα επιβάλλει το πρόγραμμά του στον αστικό συνασπισμό εξουσίας και σε κάθε κυβέρνηση, θα διεκδικεί τη δική του εξουσία και κυβέρνηση, θα ανοίγει δρόμους για τις επαναστάσεις που έχει ανάγκη η εποχή μας.

ΝΙΚΟΣ ΓΟΥΡΛΑΣ, ΟΒ Δυτικών Αθηνas NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση

[Tweet](#)
